

Núm. de Protocol: SS-022-2/95

S E N T E N C I A N U M . 9 6 - 2 6

PARTS:

Apel.lant: Sr. S.R.

Representant: en nom propi

Advocat: Sr. A.M.

Apel.lada: CASS

Representant: Sra. M.D.A.

Advocat: Bufet A.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet

M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A la vila d'Andorra la Vella, el 15 de juliol de 1996.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número SS-022-2/95.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat M.I. Sr. **Albert Andrés Pereira**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de data 22 de febrer de 1996 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i a les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada pel Sr. S.R. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, mitjançant la qual demanava que es perllongués la situació de baixa per malaltia fins al seu total guariment.

2.- En considerar-se agreujat el demandant amb aquesta resolució, va presentar recurs d'apel·lació el 12 de març de 1996, el qual fou formalitzat davant aquest Tribunal Superior de Justícia el 10 d'abril següent. La part agent fonamenta únicament el seu recurs en la improcedència de que la resolució impugnada de la CASS estengui el seus efectes a una data anterior a la de la seva adopció.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat pel Sr. S.R. se'n va donar trasllat a la Caixa Andorrana de Seguretat Social, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 30 d'abril de 1996, en el qual sol·licitava que fos desestimat, ja que les al·legacions del recurrent no havien estat degudament plantejades en la primera instància. Subsidiàriament, sol·licitava que es declarés la procedència de l'alta mèdica a partir del 9 de novembre de 1994.

4.- El dia 6 de juny de 1996 tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar allò més adient a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com ja va declarar la sentència d'aquesta Sala núm. 94-03, de 28 de març de 1994, "l'efecte jurídic

processal més important que comporta el sistema de recursos basat en la doble instància és el de que amb l'apel·lació es trasllada al Tribunal *ad quem* la plenitud de la competència per revisar i decidir totes les qüestions plantejades en la primera instància".

Aquest efecte -que respon al principi *tantum devolutum quantum appellatum*- comporta, però, que no és possible introduir en l'alçada noves pretensions que no hagin estat plantejades i debatudes anteriorment, en la primera instància del procés, ja que no es reconeix en termes generals un *ius novorum*, amb determinades excepcions com les que recull l'article 64.c) de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal.

Tercer.- La sentència apel·lada, a més de considerar ajustada a dret la resolució de la CASS que donava d'alta l'interessat, formula diverses consideracions sobre l'actuació administrativa de l'entitat apel·lada, i especialment entorn dels efectes retroactius de l'acte impugnat.

Aquestes consideracions, que no responen a cap qüestió plantejada per les parts, constitueixen un veritable *obiter dictum*, des del moment en que no són rellevants per a la resolució del procés, tal i com afirma la pròpia sentència apel·lada.

Quart.- Tanmateix, el recurrent fonamenta de forma exclusiva la seva apel·lació en les esmentades observacions, que es formulen per primera vegada en la sentència de la Batllia, deixant de banda la crítica dels raonaments que constitueixen la *ratio decidendi* de la sentència.

Aquesta actuació no resulta ajustada als principis que regeixen el recurs d'apel·lació, que abans han estat esmentats. En efecte, el recurrent no pot fonamentar la seva impugnació en qüestions que no foren degudament plantejades en la primera instància, encara que se'n faci referència en la sentència que li va posar terme, però sense ser determinants del sentit d'aquesta. La solució contrària produiria l'efecte paradoxal de que la sentència apel·lada seria objecte de revocació en base als seus propis arguments.

En conseqüència, ha de ser desestimat íntegrament el present recurs d'apel·lació, i confirmada en els seus propis termes la sentència impugnada.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

-Desestimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. S.R. contra la sentència dictada per la Secció Administrativa de la Batllia el 22 de febrer de 1996, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré